

Szerző: Büki Szabolcs

Ifni árnyjáték

2014

„ Van az a pénz...”

Az árnyjáték sokak számára szórakozás, másoknak megélhetés, egyes embereknek pedig minden, és még annál is több. Az árnyjáték a kettős kapcsolatról szól. Mindig van egy mester, aki életre kelti a háttérből a jelenetet, és vannak nézők, akik pusztán csak a végeredményt élvezhetik. Pont ez lenne a lényege az egésznek. Ha a művész nem figyel oda kellőképp, és észreveszik a nézők, a varázslatnak vége, többé már nem tud sikert fakasztani, bármilyen szép is legyen a mutatványa. Viszont a tapasztalt árnyjátékos odafigyel, hogy a körülötte tolongó emberek sose tudják meg, hol bukkannak föl a karakterei az előadás során, és a műsor alatt mindvégig láthatatlan maradjon. Ha ez sikerül, létrejön a káprázat, az árnyékok játéka, igazi varázslat az avatatlan szemeknek.

Sötét felhők gyülekeztek Ifin városa felett. Pyarron szerinti 3697. esztendőben, az Oroszlán hónapjában viharos idők jártak az aszisz fővárosra. De nem is lehetett volna ez másképpen Tharr, a Szörnyisten hónapjában, amikor a Káosz a sötét arcát mutatta a világ ezen felének. Lány köd ülte meg a szűk utcákat, az eső apró cseppekben kopogott az utca emberének köpenyén. Az ilyen időjárás átok volt annak, aki a napi fűrésztő munkáját a szabadban végezte. Gerard a kelmekezeskedő sem gondolta ezt most másképpen! Ilyenkor a hajón érkező szállítmányok sokat szoktak késni a viharos szelek miatt, ráadásul nem csak ez aggasztotta őt. Régi múltja köszönt vissza hozzá ezen napon, kísértve a rég elvesztett szerencséjét, lehetőséget adva arra, hogy továbbléljen a város ranglétráján. Ezért is ment ki olyan sürgősen a hajnali zivatarba felkeresve a Zöld Bálna fogadót, mely egyben volt jó hírű ivó az ott mért kiváló sör miatt, és hírhedt kocsmá, a kikötői alvilág törzshelyeként.

*Hogy lehet üzletet kötni ilyen szar időben... ha csak ámitani mer az az alak, Tharr ivadékaira és Dreina nevére mondom, megveretem azt a kurafit. Nincs az a pénz, hogy kijöjjen ilyen megveszekedett hidegben. Pedig volt... éppen ezért indult el a találkozóra. A sikátorokat járva Gerard szorosabbra húzta magán a kabátját, és miközben a nagyobb tócsákon átgázolt igyekezett végiggondolni a dolgokat. Régen kellett már használnia a kényes kapcsolatait, és az volt az érzése, hogy most szükség lesz mindegyikre. Sietősebbre vette lépteit, hogy minél előbb végére járjon az ügynek, az ajánlatnak, mely megváltoztathatja eddigi életét. A kikötő mocskos, és büntől hangos sikátorai cseppet sem voltak ijesztőek számára, mivel fél életét itt élte le, de az előtte álló feladat megrémisztette. Ennyi pénzt nem szoktak „sima” ügyeknél felajánlani. A Bálnához érve egy pillanatra el is bizonytalanodott... majd fejcsóválva benyitott a lármás fogadóba. Az ivóba lépve lerázta magáról a kabátján összegyűlt vizet, őszes szakállán végigsimítva szemügyre vette a termet. Oda nem illő részleteket keresett, veszélyt, mire jó, ha időben felkészül az ember. Egy pillanatra összeakadt a tekintete a fogadóséval, aki egy apró fejbiccentéssel, és kezével jelezte, hogy ki is vár most rá, és veszélyes-e az illető. Az asztalnál egy nagy, csuklyával ellátott *haquitesst* viselő dús fekete hajú férfi ült. A fülett levegő és a nagy meleg ellenére a kabátot magán tartotta, mely inkább hajazott egy viseletes viharkabáttra, mint úri utazóruhára. Markáns, bozontos szakállával beletemetkezett az előtte heverő finom sörbe, és vigyorogva, kipirosodott arccal nézegetett az ivóban szerteszét. Gerardon kívül talán senki sem gondolta volna, hogy miért is jött ide.*

Jól csinálja, annyi szent, vagy pusztán csak idióta! Rossz kedvét meghazudtolva lépett oda az idegenhez, és hanyagul ledobta magát az asztalnál árválkodó, üres székre.

– Megkaptam az üzenetét! Mit akar tőlem?

– Előbb bemutatkoznék: Londarrion a becsületes nevem. – A férfi üdvözült képpel mondta maga elé a szavakat, majd egy apró csuklómozdulattal jelezte a felszolgálónak, kér még egy korsó sört a barátjának is.

– Jó, legyen... Gerard Nafrael vagyok, miben lehetek uraságod szolgálatára? – A szemben ülő férfi mosolya a gúnyos, majdhogynem megvető hangsúlyra még szélesebb lett.

– Nem kell, hogy ilyen ellenséges legyen velem, örömhírt hoztam Önnek, mely mindkettőnk érdekeit szolgálja. Azt hallottam, hogy maga a legjobb felhajtó a városban, ha nem is a legelszántabb.

– Az régen volt, változnak az idők. A semmiért már nem vállalom akkora kockázatot, mint fiatal koromban. Nincs az a pénz, hogy veszélybe sodorjam a családom épségét, és az üzletem jó hírét.

Gerard komolyan gondolta a dolgokat: szerette volna a céhmesterei címet és az azzal járó kiváltságokat, szerette volna házsártos asszonyának álmait is megvalósítani, komisz kölykeinek mindazt megadni, amire neki nem volt lehetősége fiatal korában. De mindennek van határa, és meg is kell azt húzni valahol.

– Ezért ajánlok fel 500 aranyat a segítségéért cserébe. Ennyi pénz remélem, kárpótolja Önt az esetleges nehézségekért, és ennyiből talán teljesülhetnek a vágyai is!

Talán olvas a gondolataimban? Gerardnak rengeteg kérdése volt még ezzel kapcsolatban, és a szemben ülő férfi nem győzte még meg annyira, hogy bizalmat szavazzon az ügynek. Landarion szakállán a beszéd közben szétterült a kocsma sörének habja, a korsó maradéka végigfolyt a foltos, viseltes kabátján, ahogy kiitta azt. Mosolya olyan volt, mintha odaszegezték volna, megjelenésében nem éppen úgy festett, mint aki ki tudna fizetni ekkora összeget, és ez cseppet sem tetszett Gerardnak. Általában nem szokott ilyen mogorva lenni, mégis az időjárás, a lehetőség a továbblépésre, és az előtte ülő alak vigyorgása felkavarták az érzéseit. A veséjében érezte, valami nincs itt rendjén.

– Mit kéne tennem ennyi pénzért?- kérdezte kissé gyanakvóan.

– Előkészíteni egy expedíciót hajóstul, harcosostul, mindenestül három napon belül!

– Hová?

– A Szindvill szigetvilágba, a Fynvyn zátonyokhoz, Toron partjainál... illetve annak közelébe.

A válasz hallatán Gerard arcából kifutott a szín. Tudta rögtön, hogy a kérés milyen veszélyeket rejthet, mégis a kíváncsisága tovább hajtotta a következő kérdésig.

– Tudja maga kinek a fennhatósága alá tartozik az a szigetlánc? A Tengerbörtön boszorkányhercege az úr arrafelé!- suttozta. - Tudja azt is, hogy a zátonyoknál több hajó süllyedt el az elmúlt száz esztendőben, mint a régmúlt nagy háborúiban?

– Tudom, hogy milyen veszélyekkel járhat az expedíció! – felelte halkán Londarion.– Ezért kell ezt csöndben végrehajtani, gyorsan, felhajtás nélkül.

Nagy hangzavar volt az ivóban, az emberek kártyáztak, ordibáltak, néhol még verekedtek is, Gerard mégis úgy érezte, mintha mindenki őket nézné hirtelen. Hátán végigfutott a hideg borzongás, elméje segítségért kiáltott.

– Mi van akkor, ha nem vállalom?- kérdezte merev nyugalommal, és legbelül úgy érezte, mintha a meleg, fülledt levegő beférkőzött volna a gondolatai közé, és eltüntette volna aggodalmait.

– Semmi! Békességben elválunk egymástól, és mindenki megy a maga útjára. Én felkeresek majd, egy alkalmasabb felhajtót, aki örül majd ennyi pénznek, és bátran vállalja a feladatot!

A szavak hallatán megszólalt Gerard büszkesége. *Vagyok olyan jó, mint bárki más... sőt én vagyok a legjobb... legalábbis voltam. Meg tudnám csinálni, ha akarnám. Elvégre volt már nehezebb dolgom is! A fizetség meg jó pénz...*

A gondolatok sorban kergették egymást Gerard fejében, és ahogyan elnézte az előtte ülő férfiút, nem is tűnt olyan becsтеленnek. Sőt, igazság szerint egyre szimpatikusabb lett neki a fickó a dús, össze-vissza szakállával, és a pecsétes kabátjában. A félkegyelmű mosolya, mintha eltűnt volna, és az álcán átlátva, egy idősödő, becsületes férfi, barátságos arcát nézte.

– Nálam jobbat nem talál! Elvállalom a megbízást... 700 aranyért!- mondta halkán az asztal felett.

– Rendben van, áll az alku! – nyújtotta kezét Londarion. – Három nap múlva jelentkezem! Addigra álljon készen minden! – veregette meg Gerard vállát. A férfi egy barátságos kézmozdulattal búcsút intett, és álmosan nyújtózkodva kitántorgott az utcára.

Gerard még pár percig a fogadóban maradt, elkortyolgatta a sörét, majd ő is felállt, és kiment a nyirkos hidegbe. Üres tekintettel próbálta megidézni az indokokat, hogy miért is kéne visszautasítani az ajánlatot, de a hajnali hűvös szél elfújta az összeset hazafelé menet.

– Három ezüst és harminc réz lesz... köszönöm szépen. – mondta vidáman Gerard és látható örömmel söpörte be a pénzeket az erre szánt tölgyfaládikába. Dél tájt lehetett, a kis belvárosi üzlethelyiségben kellemes meleg uralkodott, még több vásárlót csalogatva be a szeles, hideg utcákról. A helyiség falain ezernyi anyagból varrott és szőtt ruhadarabok lógtak, a polcok roskadoztak a különféle alapanyagok színes, élére hajtogatott lapjaitól. Az üvegezett ajtóval szemközt barátságos tűz világította meg a középen álló kis asztalkát, amin különféle apró édességek sorakoztak, a várakozó férjek és gyermekek legnagyobb örömére.

A szobában két vékony, tizenéves fiúcska járkált, kezükben anyagminták és mérőszalagok. Az éppen kifelé induló testes asszonyság mellett néhány fiatalabb hölgy is nézelődött az üzletben, a falakra kifüggesztett ruhakölteményeket mustrálták méregetve.

Gerard az ajtó mellett álló, nagyjából két láb magas, ébenfa pult mögül figyelte elégedetten, ahogy a fiai igyekeznek a vevők kedvére tenni.

Tizenöt év tapasztalata azt mondatta vele, hogy ezek a nők súlyos ezüstpénzeket fognak ma a tölgyfadobozkában hagyni. Gerard imádta nézni, ahogy a bolt működik. A kezdeti nehézségek után, már apja idejében is becsületesen meg tudtak élni Ifinben, de mióta ő vette át a boltot, a városi kisasszonyok, sőt néha egészen magas rangú nemes hölgyek első számú célpontjává vált a városban. Persze kezdetben még kellett egy-két egyéb bevételi forrás is, de ma már csak hébe-hóba intézkedett kalandozó csapatok megbízásából, akik örökké kincseket és szörnyetegeket kergettek, nagy tettekről álmodoztak, melyekkel be akartak kerülni a daloskönyvekbe. Persze általában közbeszólt az élet. Szükségük volt hirtelen valakire, aki eligazítja őket a város szokásaiban, aki megbízható szállást szerez, begyűjti a felszerelést az útra, esetleg pótolja a bajtársakat is. Néha napján az is előfordult, hogy egészen kényes megbízásokra kérték fel, nem egészen törvényesekre.

– Már megint! – morogta maga elé, mikor eszébe jutott a tegnapi eset. Mióta találkozott azzal az alakkal és az ajánlatot tett neki, gondolatai minduntalan visszatértek a régi időkre, amikor még inkább felhajtóként, mint kelmeárusként kereste a kenyerét. Tény, hogy izgalmasabb volt néha az élet, de veszélyes is. Számtalanszor kellett kínos beszélgetéseket folytatnia a városőrséggel, de végül sohasem kapták el. Mindig jól végezte a dolgát, ezért is kereste meg ez az idegen is annyi békés év után.

Gerard felsóhajtott, elővette a lúdtollat az asztalon álló tintatartóból és írni kezdett.

Nem sokkal később érkezett meg Gromd Beleor, a törpe. Régi barátja és harcos társa volt Gerardnak. Barna hajába őszes szálak vegyültek utolsó találkozásuk óta, arcán újabb sebhelyek mutatták, hogy nem hagyott fel korábbi munkájával, de átható, zengő hangja még a régi volt.

A kereskedő felkísérte a bolt feletti szobájába és elmondta neki, amit tudnia kellett a megbízóról és a feladatról.

– Szép kis summa, meg kell hagyni. – mondta a törpe, miután meghallgatta a részleteket – Én biztos vállalom, de te nem vagy már ehhez egy kicsit, hogy is mondjam... Szóval, nem jöttél ki a gyakorlatból?

– Én is ettől tartok, de ezzel lezárom ezt a fejezetét az életemnek. Bebizonyítom magamnak, hogy még meg tudom csinálni, és aztán újra megnyugszom.

– Ahogy jónak látod, de gondolom sejtet, hogy itt mások is szimatolni fognak. És ahol mások is szimatolnak, ott fenyegetésekre, törökre, öklökre, meg miegymásra lehet számítani.

– Tudom! Ennyire azért nem volt régen. – mosolyodott el Gerard.

– Mire lesz szükséged? Pár markosabb legényt már holnapra megszerzek neked. Értenek a kardhoz, és nem ijednek meg a saját árnyékuktól sem, de mágiában mostanában elég rosszul állok. Az összes ismerősöm elhagyta a környéket, többnyire sajnós koporsóban.

– Azt a részt bíz rád. Nekem már van egy ötletem. Te szerezd meg az élelmet, az embereket, meg a felszerelést, én pedig szerzek hajót és kapitányt.

– Mindig az unalmas rész az enyém. – mondta Gromd egy lemondó grimasszal az arcán, majd felállt. – Akkor én hozzá is látok.

– Nem maradsz itt vacsorára?

– Három napunk van, és te vacsorázni akarsz? Mégis kijöttél a formából! – Gromd dübörgő kacagását még a bolthelyiségből is lehetett hallani.

Gerard az ablakhoz lépett. Kint az utca teljesen üres volt, néhány koldust leszámítva. A szél finoman mozgatta az ablaktáblát és már a tél illatát hozta magával. A kereskedő megborzongott, de ahogy elindult az ablaktól, észrevett egy gyorsan visszahúzódó árnyat az egyik utcasarcon, de mire visszafordult, hogy jobban szemügyre vegye azt, már csak a sötét, üres utcát látta ismét. Balsejtelmekkel feküdt be az ágyába és egész este alig jött álom a szemére.

A rossz éjszaka hatása gyorsan lepergett Gerardról. Furcsa módon, ahogy belevetette magát a szervezkedésbe, mintha éveket fiatalodott volna. Még el sem ütötte a delet Ifin Antoh templomának Vízharangja, mikor már volt hajója, legénysége és egy olyan kapitánya, hogy a toroni flotta sem kívánhatna különbet magának. A vén tengeri medve jól alkudott, Gerard azonban így is jutányos áron szervezte meg a hajót az útra. A neheze azonban még mindig hátra volt. Fel kellett keresnie még valakit, akit régóta nem látott, és nem is nagyon kívánt viszontlátni. A kellemetlenséget egy kicsit elodázva egy fogadó felé vette az irányt, hogy megebédeljen, és egy kis predoci óborral készítse fel gyomrát az elkövetkezendő eseményekre. Késő délután lett, mire végre rászánta magát a találkozóra. Elindult a Rózsatövis elnevezésű hely felé, ahol egy sötét erőt kellett maga mellé állítania.

A fogadó belseje zsúfolt volt, de rendkívül tiszta. Az ezernyi gyertya fénye ezüst dísztárgyakról tükröződött vissza, romantikusan megvilágítva az apró, egymástól diszkrét selyemfátylakkal elválasztott asztalokat. A fény enyhe, édeskés füstölőillattal vegyült, az egyik sarokban egy vak, barna hajú lányka halkan pengette lantját.

Az asztaloknál kettesével-hármasával ültek az emberek, beszélgetésük halk zümmögéssé állt össze Gerard fülében, amit néha-néha egy diszkrét női kacaj tört meg.

Gerard végignézett az asztalokon régi ismerősét keresve, de nem találta. Várakozását megzavarva egy magas, vörösés hajú, mélyzöld szemű nő lépett hozzá. Csodaszép kurtizán volt.

– Segíthetek valamiben? – negédes hangja szinte megigézte az embert.

– Egy ismerősömet keresem. Bizonyos Igurald Marthenort. Úgy hallottam sokszor megfordul itt, gondoltam hátha megtalálom – válaszolta Gerard meglepődve azon a félénkségen, amelyet saját hangjában fedezett fel.

A nő sokatmondóan elmosolyodott, majd az egyik elfüggönyözött asztalka felé mutatott.

– Éppen társasága van.

– Sosem volt az a szégyenlős típus – mondta Gerard, majd mielőtt a nő bármit is tehetett volna, határozott léptekkel elindult a mutatott irányba. Nagyjából sejtette, hogy mi vár rá ott, és cseppet sem volt „arra” kíváncsi, de minél előbb maga mögött akarta tudni ezt a találkozót. Megragadta a könnyű, aranszálakkal futtatott selyemleplet, de éppen ekkor azt belülről valaki félrehúzta. Egy fiatal, de kissé kövérkés fiú lépett ki mögüle, és elviharzott a söntés felé. Gerard belépett a függöny mögé. A kis elkülönített részen a kintinél jóval erősebb dohányillat és ködszerű füst fogadta. Középen egy vízipipa állt a mindössze térdig érő asztalkán, puha és kényelmes párnákkal körülvéve. Az egyikben elterpeszkedve, kezében a szipkával, szőke hajú, éles tekintetű férfi ült. Arca kínosan simára volt borotválva, testéből lágy, balzsamos illatú parfümöt árasztott. Tekintete a plafont fürkészte, egész lénye elégedettséget és nyugalmat sugárzott. Mikor meghallotta a függöny suhogását, felnézett merengéséből, és kissé megvető, de végül barátságos mosollyal üdvözölte a belépőt.

– Régen láttalak. Foglalj helyet! – mutatott az egyik óriási párnára. – Egy szippantást? – kérdezte, mikor Gerard leült a felkínált helyre, felé nyújtva az aranyozott szipkát.

Gerardot hirtelen szorongás fogta el. Első, és egyben utolsó találkozásuk rendkívül mély nyomokat hagyott benne. Nehezen tudta csak rávenni magát, hogy bármilyen kevés időre is, de egy levegőt szívjon ezzel a férfival. Hiába ismételte fejében a gondolatsort, miszerint senki kezében sem lesz nagyobb biztonságban a küldetés, most, hogy meglátta őt, elméje szinte ellenállhatatlan erővel kezdett tiltakozni a beszélgetés ellen.

A hirtelen támadt kényelmetlen érzést azonban sikerült elnyomnia. Pontosan tudta, hogy áldozatokat kell hoznia ahhoz, hogy megszerezze a pénzt. Éppen ezért gyorsan erőt vett magán, és remélve, hogy a férfi nem vette észre ózdkodását, gyakorlott kereskedő módjára barátságos mosolyt varázsolt az arcára és elfogadta a felé kínált pipát.

– Remek ízlésed van. – kezdte a beszélgetést füstöt eregetve. – Többször kellene járnom erre a helyre!

– Nem neked való ez már. Megöregedett házasember vagy! – A férfi hangjában gúny csendült, széles mosollyal az arcán nem is próbálta leplezni gondolatait.

– Talán igazad van. De a magamfajta is megtalálhatja itt a megfelelő élvezeteket. Bort, a jó pipafüvet.

– Már azt hittem arra a fiúra gondolsz, akivel összefutottál. Talán a külseje hagy némi kívánnivalót maga után, de ezt elég könnyen tudja kompenzálni.

Gerard kis híján elhányta magát. Az édeskés pipafű, és a fiú gondolata, majdnem meghozta a nem kívánt eredményt. Bár sok kétes hírű emberrel hozta már össze a sors, és mutattak izgalmas dolgokat, de voltak határok, amikhez nagyon is tartotta magát.

– De gondolom nem ezért jöttél. – tért a tárgyra Igurald, immár komoly arccal, felmentve Gerardot a kényelmetlen helyzetéből.

– Nem, valóban nem ezért jöttem! Mikor legutoljára elváltunk azt mondtad, hogy bármilyen feladatot elvállalsz, ha eleget fizetnek érte. Nos, azt hiszem eljött az idő, hogy olyan ajánlatot tegyek, amit még te sem fogsz visszautasítani.

Igurald kíváncsian emelte fel a szemöldökét. Mikor meglátta a kereskedőt, számított arra, hogy a beszélgetés ilyen irányba fog terelődni, de arra nem, hogy ilyen gyorsan. Kicsit sajnálta, hogy nem tudta kiélvezni a felhajtó rettegését, átlagos, de mulattató személyiségét.

Miután Gerard részletesen ismertette a küldetést és az érte járó fizetséget, Igurald hátradólt a párnáin, behunyta a szemét és néhány percig nem szólalt meg. Gerardnak most először jutott ideje arra, hogy jobban szemügyre vegye a férfit.

Igurald, mintha semmit sem változott volna az utolsó találkozásuk óta. Pontosan olyan volt, mint az emlékeiben. Rövid, szőke haj, folytonos félmosoly a száj szegletében, pisze orr, szinte kisfiús, mégis rendkívül magabiztos, szinte félelmetes megjelenés. A férfi teste izmos volt, de nem hivalkodóan, karjait finom selymekbe csavarta, takarva a szörnyű mintázatokat, amik rettenetes hatalmat adtak neki. Világosbarna bőrcipőt viselt, olyat, amit kevesen engedhettek meg maguknak még Ifin nemesei közül is. Minden ruhadarabja kifinomult ízlésre vallott, mégis az embernek az volt az érzése, hogy viselője régebben nem élt ilyen nagy lábon. Barna, aranygombos ingjén furcsa, Gerard számára ismeretlen címer díszelgett. Ez volt az egyetlen dolog, amire nem emlékezett korábról. Talán nemesi címet kapott volna Igurald azóta? Összességében a férfi nagyon jó benyomást tett és mégis volt valami a lényében, amitől legszívesebben messzire elrohant volna. De persze az üzlet az üzlet. Mire Igurald újra kinyitotta a szemét, Gerard már elmélyülten tanulmányozta a dzsad stílusú vízpipa nyakán lévő aranyozott díszítéseket.

– Rendben van – mondta és rábólintott az ajánlatra. – Ennyiért tényleg megyek. Jó helyre jöttél... De egy kérdésem még maradt! Ki a megbízód? A legtöbb pappal nem jövök ki túl jól, és ez úgy hangzik, hogy akár egyházi dolog is lehetne.

– Nem pap, nem kell aggódnod, semmi köze azokhoz! – válaszolt Gerard megkönnyebbülve. Az igazat megvallva, fogalma sem volt kiféle, miféle a megbízó, de valahogyan sejtette, hogy nem az istenek hű szolgájába botlott. Ideges félmosollyal próbálta leplezni tudatlanságát, poharát sietős koccintásra emelve. Gunyoros és számító tekintet volt a válasz.

- Hát akkor igyunk a mi NEM papunkra! Hölgyek, bort! A legjobbat!

Kryl Ortasienn El-Sly'on karba tett kézzel, maga elé meredve bámult ki az ablakon. Már jó ideje egyenes tartásban állt az óriási üvegtáblák előtt és éppen azon tűnődött, hogy miért is kell folyton rossz időnek lennie Ifinben. Köd és eső van hajnalban, esik délben, és eleredt most szürkületkor is, hiába intézett imát Tharrhoz, hogy kivételesen hozzon enyhülést, legalábbis addig, míg ő a városban szolgál. *Az istenek szeszélye okozza ezt a förtelmes időjárást, vagy csak ezzel akarnak engem büntetni amellet, hogy itt kell rostokolnom, és figyelnem a világ ezen koszos szegletét?* Kryl-nek a kérdés megért pár órányi elmélkedést és önsajnálatot.

Fesztes, majdhogynem katonásra hajtott kék *dreggisében*, hosszú, fehér, hét darab fonatba fogott hajával igazán fenségesen nézett ki, mint a régmúlt nemes hadvezérei. A látszat nem csalt. Pontosan annak látszott, ami volt: Toron kinyújtott karja, Tengerbörtön kémmeistere, nagyhatalmú magitor és félelmetes harcos. Arcát és testét megannyi, nemesi kilétre és jogokra, hatalomra utaló tetoválás díszítette, ujjain mágikus erőktől reszkető gyűrűk voltak, oldalán ezüsttel futtatott pengét viselt. Harcosai félelemmel és tisztelettel adóztak neki, ellenségei rettegték nevét, míg a hétköznapi ember mit sem tudott a létezéséről. Rosszul is végezte volna a munkáját, ha ez másképp van. Elmékedése korántsem az időjárásról szólt, bajainak forrása sokkal mélyebbről fakadt. Inkább egyfajta sopánkodás volt ez meg nem értett sorsa felett, amit így vezetett le nap, mint nap. Olyan mélyen merült el a gondolataiban, hogy nem vette észre a szobája felé tartó férfit, csak annak kopogására lett figyelmes. A kopogást követően egy *sycarr*, egy orgyilkos lépett a szobába, földig hajolt, majd alázatos tartásban, némán csak kézjelekkel mutatta, sürgős mondanivalója van. Kryl egy pillanatig kacérokodott a gondolattal, hogy szolgáját ebben a kényelmetlen pózban hagyja egy időre, mintegy büntetésképp, amiért megzavarta csendes merengését. De megszokta már, hogy az ügy fontosságát jelző kezek, nem üres frázisok, törődnie kell velük, ha nem akar rosszat magának. Így hát minden figyelmét első harcosának szentelte, és egy hanyag csuklómozdulattal feloldotta a kettejük között húzódó láthatatlan falat.

- Nemes *messir*, fontos hírt hoztam neked! Az embereim nyugtalanító híreket hallottak a kikötőben.

A mondandó utáni kis szünet pontosan arra volt elegendő, hogy a nemesen szülött választhasson, érdeklí-e még a dolog, vagy majd később akar ezzel foglalkozni. Kryl szerette az ilyesféle szokásokat. Mindig emlékeztette arra, hogy harcosai fegyelmezettek, türelmesek, és szolgák mindhalálig. Egy érdeklődő arckifejezést felöltve jelezte, kíváncsi annyira a hírekre, hogy most azonnal meghallgassa.

- Az Őrszemek jelezték, hogy expedíció készülődik a Fynvynn zátonyokhoz, ami a magasságos urunk birtoka. Mindazon által úgy hírlík, hogy a megbízó idegen földekről származó férfi, és nem sajnálja az aranyat senkitől, aki a dolgot elősegíti. Még kalandozókat is felbérel a felhajtója, némelyikük a mágikus tanokban is jártas.

Az utolsó mondat hallatán Kryl gúnyosan elmosolyodott: senki sem lehet olyan erős, hogy dacoljon vele, és a „Magasságossal”. Kevés olyan halandó volt, aki csak kicsit is meg tudta közelíteni varázserejüket.

Egy zavaró gondolat mégis beférkőzött elméjébe. Ugyan csak egy pillanatra ötlött fel benne, mégis keserű mérget csepegtetett az önelégült boldogságába. A Szindvill szigetvilág ugyan gazdag föld volt, bővelkedett javakban, főleg a kereskedelemnek hála, viszont nem volt ott semmi különös dolog, amiért kalandozókkal megerősített expedíciót érdemes lett volna oda indítani. Tengerbörtön kastélyát leszámítva, és még valamit...

Egy régi legenda jutott eszébe. Egy történet, amit még gyerekkorában hallott. A Ház magitora mesélte neki még fiatal korában, és azt mondta, hogy ez csak olyan mese, amire senki sem talált bizonyítékot. *A történet a Birodalom vészterhes időiben játszódott, és egy Hatalmasról szólt, aki a mágiájának segítségével szolgálta Kyriát és a Császárt.*

A legenda szerint, mikor a nagy mágus azt látta, hogy minden elveszett, szeretett népét nem tudja megmenteni, elhagyta a menekülő uralkodót, és visszavonult a tornyába, hatalma forrásához.

Időt akart nyerni... hogy az örökkévalóságig tartó szolgaságot választva megoldást találjon a múlt megváltoztatására. Tanítványaitól körülvéve egy olyan varázslatba kezdett, mely lehetővé tette számára, hogy eseményeket fordíthasson meg, történeteket írjon újra, megváltoztathassa az IDŐT magát! Legtehetségesebb növendékét hátrahagyva útnak indult, hogy végrehajtsa tervét, viszont a kapu őre, kinek biztosítania kellett volna a visszatérésüket, gyáva szívvel bírt. Önnön becsvágya nem engedte, hogy mestere segítségére legyen. Tehetségét nem akarta a bizonytalanért kockáztatni, és feladatát feladva otthagyta a tornyot. Évtizedekkel később, öreg, tapasztalt mágusként megbánta tettét, és a bűnbánattól vezérelve visszatért, de már nem találta meg a tornyot. Mestere mágiája biztosította, hogy az arra érdemtelenek soha ne nyerjenek bebocsátást köreibe, és Ő már rég azzá vált. Az öreg bánatában fogadalmat tett, hogy míg csak erejéből futja, őrzi a helyet, hogy olyan ember soha ne tehesse a lábát a szigetre, aki ártalmára lenne mestere terveinek, vagy becsvágyától vezérelve nyugalomra törjön annak. A legenda szerint az öreg varázsló lelke még mindig kísérti a vidéket, förtelmes viharokat támasztva a mélységbe taszítja az arra járókat.

Kryl gyermekfejjel próbált utánajárni a történetnek, de csak annyit sikerült kideríteni, hogy az ősi Hatalmas tényleg létezett, és uradalma valahol a Szindvill szigeteken volt.

Régi fiatalkori vágyai elevenedtek meg, amint rábukkan a mágus tornyára, megszerzi annak tudását, és a hatalommal átveszi a Toront irányító mágusok egyikének helyét. Természetesen ebből semmi sem valósult meg, és ez rendkívül dühítette... annak ellenére, hogy mind a politikai befolyása, mind varázshatalma révén irigyelt és megbecsült tagja volt a toroni elitnek.

Első harcosa előtt ugyan könnyedén palástolta dühét és csalódottságát, de a gondolat nem engedte nyugodni, jeges borzongásként ostromolta testét és cselekvésre ösztökélte. Az ő álmát senki ne próbálja helyette megvalósítani... főleg akkor nem, ha sikerre is viheti azt!

– Kövessétek a felhajtót, tudjatok meg mindent, amit ő is tud. Akadályozzátok az utazási előkészületeket, és próbáljátok kideríteni, ki lehet a megbízó. – parancsolta kemény hangon Kryl.

– Először óvatosan járjatok el, figyeljetelek, hogy a felhajtónak ne essen baja addig, míg rá nem jövünk mindenre. Nem jöhetnek rá, hogy ki kutat utánuk.

– Ahogy parancsolod *messir!* - hajolt meg az első gyilkos. – Minden óhajod szerint lesz!

A hóhajú kyr egy ideges kézmozdulattal bocsájtotta útnak emberét, majd figyelmét újra a hatalmas ablakokon túli világ felé fordította. Elmerült gondolataiban, és újraélte gyerekkori álmait, belőlük merített erőt. Kis idő múlva már nem is tartotta az előbb hallott hírt olyan zavarónak. Esélyt látott benne, lehetőséget vágyai megvalósításához. Szája apró mosolyra húzódott, minden kétség és düh elszállt belőle, tervet kovácsolt a jövőre, hogy megváltoztathassa a sorsát... pont úgy, mint a legendában!

Másnap délelőtt szikrázó napsütés fogadta az utca emberét a kikötőben. Ugyan a szél még mindig jeges fuvallatokban tört rá a járókelőkre, de a meleg fénysugarak enyhítették az őszi hideg dermesztő erejét. Még az élet is jobban visszatért a város utcáira, ahogyan a nap szétzavarta a viharfelhőket az égboltról.

A javuló időjárást kihasználva a dokkokban rostokoló hajók legénysége is készülődésbe kezdett. Kijavították a kötélzetet, a vitorlákat foltozták és a fedélzetet takarították fel. Néhol az árukat pakolták a hajók gyomrába, felkészülve az elkövetkezendő útra, hogy a másnapi dagállal kivitorlázva célba vigyék a rakományt, és a szomszédos városokban pénzre váltsák azt. A Fehér Narvál volt az egyik hajó a legerősebbek közül. Kapitánya öreg tengeri medve volt, sokat látott ember, és már nem igen akadt olyan dolog, ami meglephette volna.

Hajója ugyan jóval kisebb volt, mint egy hadigálya, ennek ellenére veszélyes jószágnak tartotta. Büszke volt rá, gyermekeként szerette a viharjáró monstrumot, ami idestova már három generáció óta a családját szolgálta. Rengeteg veszélyes kalandban volt együtt részük, és ez egy olyan köteléket alakított ki ember és hajó között, melyre a testvér, bajtárs, barát jelzők is kevésnek bizonyulnának. Térképek és menetlevelek felett görnyedezve intézte a pár nap múlva elindítandó út előkészületeit. Sok tennivaló volt még indulás előtt. A dokk melletti raktárházában kellemes meleg uralkodott, a vaskos gerendákból ácsolt épület falai megvédték a bent pakoló néhány matrózt a jeges szél ártó hatásaitól. Bart, a kapitány néha-néha felnézett az iratkupac mögül, hogy szemmel tarthassa legényeit. Mindegyik izmos, marcona fickó volt, harcban és hajózásban járatosak. Bármelyikükért tűzbe tette volna a kezét, de nem ártott rájuk pirítani időnként, hogy rendesen végezzék munkájukat. Hajlamosak voltak sokszor lazítani, ami most nem volt megengedhető, ugyanis két nap múlva sürgősen ki kellett hajózni. Veszélyes volt az út, a feladat, amit a kapitány elvállalt, és ha nem voltak kellőképpen felkészülve rá, könnyen rajtaveszhetnek. Ráadásul sok pénz forgott kockán, és a vén medve bizony boldog tivornyázással akarta elkölteni mindent... ehhez pedig életben kellett visszajutnia az expedícióról. Nem sokan vállalták volna el ezt a feladatot, kevés olyan bátor és örült hajós volt a városban, mint ő, viszont nem volt egyedül. Éppen ezért nem engedhette meg magának, hogy egy ilyen ritkán kínálkozó, jövedelmező ajánlatot visszautasítson, mert ha ő nem fogadja el, majd más elfogja. Elégé feszült volt a sietős készülődés miatt, és cseppet sem volt most engedékeny kedvében.

– Jonah, Kalteb! Azt mondtam, hogy azokat a ládákat mihamarabb készítsétek elő a holnapi berakodáshoz! Ti meg rajta ültök és zabáltok? Tharr retkes valagára mondom, összeverlek titeket, ha nem csináljátok rögtön azt, amit pofázok!

A két termetes matróz úgy pattant fel, mint akit darázs csípett meg. A kapitány kemény ember volt, és ugyan eljárt felette már az idő, de a vén csont, ha dühbe gurult, félelmetes dolgokra volt képes. Tudták mindketten, hogy nem ajánlatos szájalni az öreggel, főleg akkor nem, ha az ideges. Bart szikrázó tekintettel kísérelte figyelemmel a két mihaszna emberét.

– Gyorsabban kullogjatok hátra, még harminc láda vár bepakolásra! Tuhlló... hívj ide még négy fiút, úgy gyorsabban végeztek. – ordította pattanásig feszülő idegekkel.

A vén tengerész jól tudta, hogy szorítja a határidő, és hét emberrel talán sikerül még estig elintézni a raktári teendőket. A temérdek munka közepette egy férfi zavarta meg. Lassú léptekkel közeledett a széles tölgyfa asztal felé, ráérős sétájában azonban volt valami nyugtalanító. Méretes *inqogno* takarta férfi alakját, a kabát csuklyája félig az arcába volt húzva.

A férfi ugyan az árnyékok takarásában közeledett, a kapitány mégis észrevette a harcost a ruha alatt. Fegyverei rejtve voltak a kabát mögött, az öreg mégis tudta, érezte, hogy azok ott vannak, és a férfi nem csak csevegni jött, használni akarja őket. Kellően sokat megélt már ahhoz, hogy észrevegye, mikor készülődik a vihar.

Óvatosan kezébe vette az asztal alatt tengerésszablyáját, és felállt méretes karosszékéből. Az idegen lassan, mintegy ráérősen ért oda az asztalhoz.

– Jó napot kapitány! A segítségemre lehetne! - A férfi hangja olyan volt, mint a jeges szél a hajnali órákban: hallatára végigfutott a hideg Bart csontjaiban. Hibátlanul beszélt az asszisz - pyarr keverékét, ami furcsa volt egy nemes embertől, de modora az előkelő házak urinak stílusát idézte.

- Mi kéne uraságodnak?- kérdezte meg mogorván az öreg. Rendkívül dühítette a helyzet, és hogy félelmét palástolja, egy méretes köpetet helyezett el a porba, pont a férfi csizmája elé.

Az idegen lassan leemelte arca elől a csuklyát, arcizmai fura maszkszerű görcsben feszültek, ezüstös haja szinte világított a gerendák között átszűrődő napfényben. A jégkék szemek áthatóan szegeződtek az öregre, és Ő már tudta, hogy nagyobb a baj, mint azt eddig gondolta. Ez a férfi egy toroni harcos... egy kyr fattyú.

- Ez udvariatlan volt kapitány!- jegyezte meg az alig halhatóan. Arca kifejezéstelen maradt, de a levegőben szinte tapintani lehetett a feszültséget.

- Mindössze pár dologra lenne szükségem! A készülődő útja felől érdekelne... a pontos útiterv, az utasainak kiléte, és a rakomány mibenléte. Ha segít, tisztességes fizetséget kap!

Az asztalra hanyagul odavetett erszény csak úgy dagadt az arany dénároktól. Tisztos összeg volt, de a fickó mélyebben bele sem gázolhatott volna az öreg önértetébe.

– Jonah, Kalteb! Itt egy „uraság”, akinek segítség kell! – *Megmutatom ennek az önelégült fattyúnak, hogy hol a helye! A fiúk majd helyre teszik a sikátorban...*

– Nem lesz rájuk szüksége kapitány! Fogadja el a fizetséget ajándékként, barátságom zálogául, és cserébe segítsen nekem. Ígérem, nem leszek hálátlan a jövőben sem! Kérem! – A férfi rideg, udvarias viselkedése továbbra sem győzte meg Bartot. *Előbb leszek a halak martaléka, mintsem egy toroni mocsok pénzét elfogadjam barátaim elárulásáér! Gerard nagy szarba tenyerelhetett, ha ilyen alakok kutatnak utána...*

Az öreg tudta, hogy ha a fickót el is tudja intézni, szóval vagy erővel, akkor sem lenne okos dolog Gerard expedíciójába beszállni. De szavatartó ember volt, és kezet adott a feladatra. *Kutya legyenek, ha feladom!* – gondolta.

– Tartsd meg a koszlott pénzedet mocsok! – vetette az erszényt a férfi lábai elé. – Most pedig takarodj, amíg szépen mondom!

– Sajnálom, hogy így döntött kapitány! De sajnos nem hagyhatom annyiban a dolgot!

Az idegen arcán nem látszott semmiféle érzelm a kemény szavak ellenére sem. Lassan lehajolt és ráérősen, egyesével szedegette fel az erszényből kifordult érméket.

– Higgye el kapitány, EL KELL FOGADNIA AZ AJÁNLATOMAT!

– A franc se fogad el semmit! Fiúk!! Jonah, Kalteb, Tuhlló!

Bart dühösen hagyta ott a férfit és rossz előérzettel indult el a raktár hátsó felébe. *Mit csinálhatnak a fiúk ennyi ideig? Hisz szólítottam őket...* A méretes ládát kerülgetve elért a rakodótérbe, de már útközben megcsapta az orrát a vér jól ismert, édeskés szaga. A nagy bálák és áruládák között találta meg a tengerészeit. Az összes átvágott torokkal, szúrt sebekkel hevert a porban. Egyikük még élt, és félelemtől kidülledt szemekkel próbált levegő után kapkodni. Ijedten, torkára szorított kézzel próbálta menteni az életét. Bart szívébe egyszerre mart a félelem, a kétségbeesés, és a sajnálat. Szerette a fiúkat, mindegyiket hosszú ideje ismerte, néhányukat már gyerekkoruk óta. Egytől-egyig félelmetes harcosok voltak, és kiváló emberek... legalábbis a maguk módján.

A holttestek felett két csuklyás alak állt, laza, nyugodt tartásban, mindkét kezükben hosszú, törszerű fegyvert tartottak. Kezük és pengéik vértől voltak mocskosak, és cseppet sem látszott rajtuk, hogy megerőltető lett volna nyolc fegyveres matróz lemészárlása. Pedig azok ellenálltak... némelyikük keze még mindig görcsösen markolta a szablyáját. Barth fájó szívvel hajolt oda a haláltusáját vívó emberéhez. Megfogta annak véres kezeit, és nyugodt hangon próbálta átsegíteni a túlvilágra.

– Ne küzdj tovább fiam! Nem érdemes... Antoh tengeristen már vár rád a túloldalon! Hüen szolgáltad őt és engem is, nincs mitől tartanod! Készítsél elő nekem a többiekkel egy hajót odaát, hogy együtt tudjunk vitorlázni ott is! – Utolsó szavait már nem halotta Jonah, elernyedttel lehelte ki a lelkét a vén medve karjaiban.

– Mondtam, hogy fogadja el az ajánlatomat kapitány! – Az ezüsthajú férfi hangja éles törként hasított az öreg szívébe.

– Ha nem lett volna velem tiszteletlen, ha együtt működőbb lett volna, talán még mindig élhetnének az emberei!

Barth dühtől és fájdalomtól feszülő izmokkal pattant fel, hogy a háta mögött álló férfi torkára forrassa gúnyos mondandóját. Elégtételt akart venni a legényeiért. Egy kemény élet rutinjával vonta ki szablyáját, korát meghazudtoló gyorsasággal csapott a hang irányába. A kard pengéje viszont ahelyett, hogy mély sebet nyitott volna a férfi torkán, éles csendüléssel akadt meg annak alkarvédőjén. Az ezüsthajú férfi játékos könnyedséggel ragadta meg a megtermett kapitányt, és mint egy rongybabát, földhöz csapta a karjánál fogva. Egész súlyával ránehezedett az öregre, és fojtó vasmarokkal tartotta lenn a földön.

– Gondolja át az ajánlatomat KAPITÁNY! Megkímélem az életét, a legénysége életét, a törvénytelen gyermekeinek életét, csak tegye azt, amit kértem! – A férfi arca rezzentelen maradt, mozgása, viselkedése, hangsúlya rideg profizmusról árulkodott.

A vén hajós még tisztelte is volna, mint harcost, egy másik életben, de ebben... Nem! Ebben az életben csak gyűlölni tudta, ki akarta belezni, meg akarta bosszulni azt, amit az embereivel tett.

– Dögölj meg a pénzeddel együtt! Takarodj Tharr poklába az ígéreteiddel, és minden kyrrel együtt! Nem érdekel, mit csinálsz velem! Megölhetsz, megölheted a matrózaimat, kicsinálhatod a fattyaimat is, nem érdekel! Nem segítek neked, és ha addig élek is, megkereslek, és vízbe fojtalak, mint egy szaros macskát!

Az öreg mocskolódó beszéde, kirohanása mintha kizökkentette volna a toronit nyugalmából. Árnyalatnyi megvetés látszódott az arcán, de csak egy pillanatra, míg vissza nem nyerte rideg maszkját. Lassan a távolba meredt, figyelve a kikötő hangjait, a dokkok felől szállingózó zajokat, a hajók öblös morajlását, recsegését, a matrózok kiabálásait, a tengeri madarak rikácsolását.

– Úgy lesz, ahogy óhajtod! Az egész pereputtyodat lemészároljuk, majd a holttestükkel megrakjuk a hajódat, és az egészet csonkig égetjük! Ezt mind végignézheted, nem öllek meg addig, megígérem!

A férfi szavai hallatán az öregnek falfehérré vált az arca, hangos nyelésekkel próbált levegőhöz jutni a kemény szorításban. *A hajóm!!!* Tehetetlen rémület áradt szét a testében, majd kétségbeesésében próbált valamit mondani, valamit, amivel megmentheti élete munkáját. Könnyei végigpatakzottak ráncos arcán, őszbe forduló szakállán.

– Utoljára kérdezem kapitány, segít nekem, vagy sem?

Bart reményvesztetten bólintott rá az alkura.

– De még így sem tudok, magának segíteni uraság! Nem kötöttek az orromra semmit, csak az úti célt, ami a Fynvyn zátonyok! – Az öreg kétségbeesésében teljesen megtört, megsemmisülésében úgy sírt, mint egy gyerek.

– Rendben van, akkor bontsa fel a megállapodását a felhajtóval. NE TEGYEN SEMMIT az expedícióért. Természetesen az ígért pénzt már nem kapja meg tőlem, ez legyen a büntetése a tiszteletlenségéért. Ugye mondanom sem kell, hogy mit kell válaszolnia a kérdésekre, ha netán arról faggatóznának, miért is gondolta meg magát!

Az öreg kapitány beletörődve biccentett és könnyeivel küszködve próbált a földről feltápáskodni. A három férfi olyan gyorsan távozott, mint ahogyan jött, halkán és észrevétlenül hagyták el a raktárházat. A napsütéses kikötőben pedig továbbfolyt a mindennapi élet, boldogan és zavartalanul, mit sem sejtve egy öreg kapitány bajáról.

Gerard kényelmesen sétált végig a város sötétebb utcácskáin, nem sietett, lassan haladt a tikkasztó délutáni hőségben. A hirtelen támadt meleg, a párás, őszi levegőt igazi pokollá változtatta, amit csak az árnyékok hűvösében lehetett átvészelni. Jól telt a mai nap! – gondolta a kellemes séta közepette. Majdnem mindent sikerült megszerveznie, ami szükséges volt az expedícióhoz. Időről időre felötlött benne, hogy ki kéne szállnia, vesszen a pénz, nem éri meg a vállalt kockázatot. De amilyen gyorsan jött a gondolat, olyan gyorsan ment is, és helyette a könnyörtelen céltudatosság, a felkínált vagyoni utáni sóvárgás lett rajta úrrá. Fejében sorra váltották egymást a képek arról, hogy miként is fogja hasznosítani a fizetését, és az álmodozás kellően jó kedvet adott neki ahhoz, hogy megfélemlítkezzen a rossz idő okozta bosszúságáról. Egy csatorna átvezető hídján átérve gyorsabbra vette lépteit. Igaz ugyan, hogy már majdnem mindene megvolt az úthoz, ugyanakkor a „kis dolgokat” sem szerette az utolsó pillanatra hagyni. „*Amit ma megtehetsz, azt ne halaszd el sohasem!*” – vallotta mindig.

A fullasztó levegő, kezdett egyre jobban kényelmetlenebbé válni, így az egyik mellékutca fordulójában megállt, hogy levegye nagy viharkabátját. Mielőtt tovább indult volna, kiélvezte az enyhe, tengeri szellő hűsítő simogatását az árnyékok takarásában. A közelben hallani lehetett a nagyobb utcák zsvajját, a pavilonok suhogását, árusok gyözködését. Gerard szerette ezeket a hangokat, így érezte, hogy ő is része valami nagynak, és talán nemsokára több is lehet, mint pusztá fogaskerek a gépezetben. Már épp indult volna tovább, mikor ösztönei veszélyre figyelmeztették. Halk pengesúrlódást hallott a háta mögött, mire azonnal előkapta kardját, és megfordult, hogy szemügyre vehesse támadóját. *Lassú voltam, kijöttem a gyakorlatból!* – futott át a gondolat a fejében. Az volt! Valószínűleg fiatalabb korában sem lett volna esélye ellenfeleivel szemben.

A két csuklyás férfi szinte a semmiből jött elő, az előbb még nem voltak sehol sem, a következő pillanatban, már a szűk sikátor árnyékából léptek ki, és taszították falnak Gerardot. Az egyikőjük kemény ökölcsapással vágta gyomorszájon a kereskedőt, majd oldalra állt, és a sikátort szemlélve örködni kezdett. A másik a falhoz szorítva kiütötte a fegyvert a kezéből, majd az arcába sziszegett:

- Mondj el mindent az expedícióról felhajtó!

- Nem tudom, miről beszél uraságod, rossz embert találtak meg! Már rég nem foglalkozok felhajtással!

Gerard nagyon jól tudta, hogy az őt fojtogató férfi és társa ebből semmit sem fog elhinni, de próba szerencse. Kinézetükből ítélve nem a helyi alvilág verőlegényeibe botlott, hanem valami sokkal rosszabba. Támadói erős toroni akcentussal törték az assziszt, és a megszokott utcai viselet alatt fejjavadáspengéket viseltek. Az arcukon időnként kirajzolódó tetoválások, éjfékete szemük mind arról árulkodott, hogy elit vadászokkal van dolga.

- Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz!- folytatódott a vallatás. – Jobb lesz, ha gyorsan dalolsz. Az életed a tét!

- Tényleg nem tudom, miről beszél uraságod! Én csak egy kelmekezeskedő vagyok!

Gerard rossz előérzete kezdett beigazolódni: Nem kellett volna elvállalnom az expedíció szervezését. Meg ha már voltam olyan bolond, legalább szálltam volna ki időben!

Ennek ellenére egyfajta makacsság vett erőt rajta, nem tudott szabadulni a gondolattól. A szavamat adtam neki, ilyen pénzre az embernek csak egyszer adódik lehetősége az életben!

- Tényleg nem tudok semmi! – mondta Gerard makacsul. Hangja elcsuklott a feltörni készülő sírástól, de képtelen volt elárulni megbízóját.

A két fejjavadász csendben összenézett, majd az őrszem egy laza vállrándítással jelezte, neki édes mindegy, hogy élve hagyják a férfit, vagy megölik esetleg.

- Öld meg!- döntötte el végül. – A lelkét pedig zárd be a Kőbe, abból majd ki tudja szedni a magitor a válaszokat!

- Az túl sokáig tartana. Lehet, hogy addigra elkészénék! A primornak kéne erről döntenie!

- Kockáztassunk, itt nem maradhatunk túl sokáig! Több árnyék is közeledik felénk... látom őket!

- Kik azok?

A nemtörődöm legyintésből tudni lehetett, hétköznapi emberekről van szó. A férfi szeme egy fekete lyukhoz volt hasonlatos, melyben a sötétség füstként kavargva szemlélte a világot. A látvány hatására Gerard feladta, hogy élve megússza az egészet, ráadásul hiába beszéltek a vadászok egymás között toroni nyelven, Gerard mindent értett: fiatal korában balszerencséjére volt dolga Tharr földjén, idős kereskedőként meg üzletelt a túlparton lakókkal. Már csak abban reménykedett, hogy ezek a fajzatok a vallatás után talán elengedik a lelkét, hogy az majd szabadon megtérhessen Antohhoz. Lassan behunyta szemét, és egy gyors imát intézett istenéhez, várta a halált: csak siessenek, nem akarok sokat szenvedni!

- Baj van!- suttogta az őrszem. – Valami szokatlant látok!

A két fejjavadász villámgyorsan rántotta ki fegyvereit, és szokatlan vívópózban vártak az ismeretlenre. Gyors kézjelekkel mutatták egymásnak mi is a teendő, a korábban vallató férfi gyorsan, kimért erővel vágta torkon Gerardot. Szándékosan nem ölte meg vele, csak megbénította egy rövid fulladozással. Eközben társa az árnyak közé lépve beleolvadt a sötétségbe.

Volt valami a levegőben, a városi zajok tompulni kezdtek, a hőség is inkább lett mellékes tényező, mint zavaró. A halál járt a sikátorban, készülődött, hogy lelkeket ragadjon el magával, már csak az volt a kérdés, hogy kiét. A Gerarddal maradt sycarr rezzenéstelen testtartásban várta ismeretlen ellenfelét, aki nem is váratta sokáig. Mintha a puszta levegő szakadt volna ketté, láthatatlan köpenyként omlott le a rejtőző ellenfélről az álca.

Kopott úti köpönyege alatt rúnákkal kivert matt páncélzat fedte teste nagy részét, sebhelyekkel tarkított zord arca, magabiztos tartása átlagon felüli képességeket sejtetett.

Egy pillanatra a vadásznak szegezte kétkezes kardját, majd összecsapott vele. Már az első pengeváltásból látszott, hogy méltó ellenfele a toroninak.

Az önkéntes megmentő kinézete alapján vándorlovagnak tűnt, de felszerelésének kiválósága, harci technikái nemesebb, elitebb származásra utaltak. Egész lényéből áradt a hatalom, az erő, amivel csapásról-csapásra közelebb került a vadász legyőzéséhez. Egyáltalán nem érte váratlanul a második sycarr támadása. A gyilkos az egyik árnyékból próbálta meg lerohanni a lovagot, hátba szúrni egy váratlan pillanatban, de az résen volt. Pontos, szinte gépies kimértséggel hártott és válaszolt újra meg újra a toroniak támadásaira. A kemény fegyverpárbaj közben a lovag kíméletlen csapásait a sycarrok képtelenek voltak közvetlenül hártani, csak folytonos hátrálással, gyors kitéréssel tudták a rájuk nehezedő nyomást enyhíteni. Mikor a vadászok felismerték, hogy a harcost hagyományos küzdelemben nem győzhetik le, egy ősi táncba kezdtek: az árnyakat kapuként használva újra meg újra támadtak a sötétség rejtekéből. Az árnyékokkal teli sikátor ideális hely volt számukra, így harcuk különösen veszélyessé, halálossá vált. Támadásaikkal ugyan majd minden alkalommal betaláltak, de a lovag páncélján áthatolni nem tudtak. Nagyon úgy tűnt, hogy a kékes derengésben úszó rúnák nem csak sebezhetetlenséget biztosítottak neki, hanem fáradhatatlanná is tették. Taktikájukat kiismerve kíméletlen vágásokkal törte meg a toroniak harcát, szétverte összhangjukat. Mire Gerard újra normálisan levegőhöz tudott jutni, a harcos már végzett is ellenfeleivel. Mindkét sycarr holtan feküdt az utca kövén.

Segítőkészen odalépett Gerardhoz, és a kezét nyújtva talpra állította, majd gyorsan megvizsgálta, hogy baja esett-e.

- Legközelebb legyél óvatosabb és vigyázz jobban magadra! Amúgy jól csináltad! Már nincs sok hátra, ne add fel! – mondta a lovag. Még egy barátságos mosolyfélét is az arcára erőltetett. Ennek ellenére ijesztően festett: véres pengéjével és zord, régi sebhelyekkel tarkított arcát elnézve jobban hasonlított a régmúlt kegyetlen haduraira, mint egy őrangyalra. Gerard mégis úgy érezte, hogy maradéktalanul megbízhat a férfiben. Kis vizsgálódás után a lovag látta, hogy nem sérültek meg komolyabban, így szó nélkül sarkon fordult, és a kis utcában úgy tűnt el, ahogyan érkezett.

Gerard csak órákkal később hazaérkezve, tűnődött el a férfi szavain. A gondolatok átértékelődtek a fejében: kapott egy új esélyt a feladat végrehajtására, és a fizetésből egy jobb életre.

Gerard rettenetesen érezte magát a történetek után. Az elejétől fogva gondolta, hogy valami nincs rendben ezzel az ajánlattal, de ilyenekre azért nem számított. Az idegei már nem voltak olyan erősek, mint régen. Félelem és fáradtság járta át, ahogy közeledett az esőtől elmosódó házak között az üzletéhez. Mikor végre odaért, övéről levette méretes kulcsosomóját, és kinyitotta a bolt ajtaját. Gyorsan megszabadult csurom vizes rókaprém kabátjától, és felsietett a lépcsőn.

Semmi más vágya nem volt, mint aludni, így felment a hálósobájába a nyugalom reményében. A szobát több mécses világította meg, a kandalló barátságosan duruzsolt. A szobában felesége helyett egy idegen fogata, hintaszékében egy csapzott alak ült.

Gerard szíve kihagyott egy ütemet, ösztönösen a zekéje alá rejtetett törért nyúlt. A kéretlen vendég legyintett egyet, majd feltápászkodva megmutatta óriási termetét.

A lény egy ork volt, de ennél csúfabb példányról még csak nem is hallott mozgalmas élete folyamán. Az arcát hegek borították, aránytalan szájából sárgás agyarak hiányos sora villant elő, az egyik szeme teljesen fehér volt, míg a másik a zöld és a vörös furcsa árnyalatában játszott. Ritkás haja csomókban hullott izmoktól dagadó vállaira, hatalmas felsőtestén egy kissé rövid sodronyínget viselt, bal tenyerében egy rettenetes fogazott baltát simogatott. Gerard szóhoz sem tudott jutni. A nap megpróbáltatásai már így is kikezdték a kereskedői létben kissé elkényelmesedett testét és elméjét, de amit most látott azzal a végére ért a tartalékainak. Térdre esett és zokogásban tört ki. Az ork egy pillanatra megmerevedett, majd megvakarva a fejét, nem tudván mit kezdeni a helyzettel, Gerard legnagyobb meglepetésére kezet nyújtott és felsegítette a férfit.

– A Cápafaló Dagher vagyok – hangja érces volt, de nem barátságosan – üzleti ügyben jöttem!

A név elég jól illett az orkra. Feje valóban akkora volt, hogy Gerard könnyedén kinézte volna belőle egy cápa felzabálását.

– H-hogy... hogy jutottál be? – makogta, bár igyekezett egy kicsit menteni a helyzetet, megtörölte szemét és feltápászkodott. Az előbb arra számított, hogy meghal, és most igyekezett minél gyorsabban összeszedni magát.

– Már mindegy, régóta bent vagyok! – mondta amaz kedélyesen.

– Mit tettél a családommal? – kérdezte aggódóan Gerard.

– Mikor megjöttem, mindannyian elájultak, így elvittem őket a másik szobába aludni! De ne törődj ezzel, nagyobb bajod is van annál, minthogy most csak értük aggódj!

Ez igaz volt. Gerard ennyiben is hagyta a dolgot, őszintén reménykedett benne, hogy a ház minden lakója életben van.

– Azért jöttem, mert ÉN kellek neked. Kétszáz aranyért elviszlek, ahova akarod.

Gerard félelmét a hatalmas összeg hallatán, mintha elfűjták volna. Saját magát is meglepve közelebb lépett az orkhoz, és kissé pökhendien megnyomta az utolsó szót.

– Miből gondolod, hogy ennyit fizetnék neked?

– A fél kikötő tudja, hogy kit akartál felbérelni. A felének a fele azt is tudja, hogy mennyiért, és hogy miért fizetsz annyit. A maradéknak meg a fele azt is tudja, hogy mi történt ma a kapitányoddal. Ha jól sejtem már nem fog többet segíteni neked, az emberei halottak.

Gerardot a hír teljesen lesújtotta, hirtelen nem tudott szóhoz jutni, kétségbeesésében teljesen megbénult.

– Szerencsédre én minden félnek a jó barátja vagyok, és szívesen segítek! – vigyorogta az ork, még jobban megzavarva a kereskedőt.

– Szükséged van egy hajóra, egy csendes és ravasz kapitányra, aki nem ijed meg néhány rossz akarótól. – Dagher szándékosan nyomta meg az utolsó szavakat és a kereskedő arckifejezéséből már látta, hogy győzött.

– Minderre sürgősen van szükséged és bármilyen pénzt megadnál érte. Holnap, vagy holnapután kell indulni, még nem tudom, de biztosan nagyon sürgős!

– Holnap! – suttogta Gerard megadóan.

– Akkor ezt meg is beszéltek barátom. Ötven arany elég lesz előlegnek, holnap a holló órájában találkozunk a kikötőben. Hatnál több embert ne hozz, egyesével gyertek a Fakó Lóri ivójához, a keleti csatornáknál. Mi az úti cél?

– Fynvyn zátonyok.

A válasz alig hallható volt. Gerardot az gondolatok furcsa kavalkádja ragadta magával, alig-alig tudott mit kezdeni magával. Ez a betörő tulajdonképpen bárki lehetett volna, ugyanakkor félelmetes külseje ellenére volt benne valami furcsán bizalomgerjesztő, valami baráti.

Képtelen volt hirtelen mérlegelni, így bizalmat szavazott ösztöneinek és kezet adott az alkura. Az összeg elképesztően nagy volt, mégsem egyezkedhetett, nem volt abban a helyzetben. Más kapitányt úgyszem találna egy nap alatt, már ha vállalnák az utat. Az idegen által felajánlott pénz pedig elég nagy volt ahhoz, hogy kockáztasson, ezért remegő kézzel ugyan, de odalépett a fiókjához és elkezdte leszámolni az érméket. Az ork széles vigyorral nézte az aranyakat.

Másnap reggel éktelen dörömbölés ébresztette Gerardot. Kinyitotta a szemét, de nem volt kedve felkelni. Egy ideig még az ágyában maradt, pedig valahol mélyen már sejtette, hogy ki lehet az, és hogy mit fog mondani. A rossz előérzet beigazolódott. Hallotta, ahogyan felesége kinyitja az ajtót és halkán mond valamit a belépőnek, aki erre artikulálatlan üvöltéssel válaszol, majd döngő léptekkel indult felfelé a lépcsőn. A kereskedő hálószobájának ajtaja kivágódott és Gromd jelent meg benne. A törpe szakálla rendezetlen, arca poros és feldúlt volt. Haja vizes, izzadt gubancokban csüngött alá.

– Tegnap megtámadták a hajónkat. A kapitány lemondta a szerződést, ostobaságokra hivatkozva! Az egyik barátom megsúgta az éjjel, hogy a sötétben egy csomó hullát dobott az öreg a vízbe. Temetés volt... a legényeinek!

A *primor* alázatos pózban térdelt Kryl nagyúr előtt. Félelem nem volt benne, azt már rég kiölték a lelkéből, viszont tartott attól, hogy a nemesen született felszólíthatja őt a szertartásos torokmetszésre. A fejvadász kardjai keresztbe heverték lábai előtt, hogy ha szükséges azonnal végrehajthassa az öngyilkosságot. De akkor vége lenne mindennek! Az Első továbbra is szolgálni kívánta Krylt és urukat, Tengerbörtön hercegét, viszont embereinek bukása súlyos következményekkel járhat: elveszítheti a primori jogot, és vele az életét is. Két elit *sycarr* halála, és a feladat kudarca nem volt elfogadható veszteség.

Az Első nem is értette igazán, hogyan is történhetett ekkora fiasco. A felhajtó ugyan kulcsfigura volt, viszont az előzetes felderítés során semmilyen különleges hatalomról nem tett tanúbizonyságot. A titokzatos megbízó kilétét még mindig homály fedte... ő lehet az egyetlen, aki ekkora erőket mozgósíthat Ifinben a toroniak tudta nélkül.

– Megkegyelmezek *primor*! – hallotta a vadász megkönnyebbülve. – Hűséged, és sokévnnyi szolgálatod bizonyíték rá, hogy érdemes vagy egy második esélyre. Ez alkalommal nem veszíthetsz, nem fogom eltérni... Feladatod egyszerű: keresd meg a felhajtót, és a megbízójával együtt öld meg! A lelküket pedig hozd el nekem vallatásra!

– Értettem *messir*! Nem fogsz csalódnni bennem!

Szerző: Büki Szabolcs

A vadász mély meghajlással kihátrált a szobából. Kryl még sokáig merengett a törtéteken. Még mindig képtelenségnek tartotta, hogy a tudta nélkül valaki akkora erőt birtokoljon, amely el tud pusztítani két elit árnyvadászt.

Egyszerre volt kíváncsi és dühös is, gondolatait aggodalom töltötte el: előfordulhat, hogy ellenfelei keresztülhúzzák számításait, és régi vágyainak beteljesülése csak álom marad... sosem valósulhat meg!

Lehet, hogy az istenek átka van rajtam, de nem adhatom fel, győzők akkor is, ha mindenkit fel kell érte áldoznom!

Az Első összehívta embereit. A szellemnyelven kiadott parancs pillanatok alatt terjedt szét a harcosok között, és mindenki azonnal engedelmeskedett is neki! Csak a legjobbak mehettek el a primorral vadászni. Kilenc elit harcos várta az utasításokat, hogy végleg lemossák azt a szégyenfoltot, amit a felhajtó ejtett minap a becsületükön. Az árnyékok erejét magukba szívva erősítették meg testüket, fegyvereket élezve, szíjakat meghúzva, felszerelést, páncélt előkészítve várták a pillanatot, mikor az Első harcba vezeti őket. Mikor az belépett a terembe, minden figyelem felé irányult, az összes harcos néma csendben, feszülő izmokkal várta az út kezdetét. Annak az útnak, mely legalább annyira volt veszélyes, mint amilyen hasznos. A terem közepén egy széles kávjú, kiszáradt kút állt, kövei ősi mágiát zártak magukba, a fény riadtan tört meg rajtuk, az alkonyi nap gyenge sugarai inkább elkerülték, mintsem megvilágítsák azt. Az ajtóban megjelenő *primor* lassan végigsétált a *sycarrok* között, majd halk sóhaj kíséretében varázsigeiket suttogott a kútban rejlő mélységbe. A kövek között feszülő árnyékok megelevenedve, hullámozó fergeteggé alakultak, és mint egy dühösen örvénylő folyó töltötték tele a kutat. Pár pillanattal később a sötétség víztükörként állapodott meg a felszínen. Az Első szó nélkül lépett fel a káva szélére, majd gondolatai segítségével adta ki az utasítás: „*Utánam, teljesítsük köteleességünket!*”

Hangtalanul vetette magát az árnyak közé, majd elmerült a sötét kavalkádban. Nem volt szüksége biztató szavakra, lelkesítő beszédre, mindegyik vadász tudta, hogy miért is teszik ezt. Lehet, hogy nem térnek vissza élve, lehet, hogy félúton őrzöngve ragadnak a síkok között és sose lelnek békére. De ez nem pusztán a becsületükről szólt, ez köteleesség is egyben: a kérdés nélküli szolgálat, a kíméletlen küzdelem és a halál már a lelkük részét képezte, kitöltötte őket, és erőt adott nekik. Így hát szó nélkül vetették bele magukat a kútba egymás után, követve vezérüket. Az árnyékvilág veszélyes hely, minél tovább tartott az út, annál valószínűbb volt az árnyjáró halála. Még a tapasztalt utazók is csak ritkán látják meg a napfényt a túloldalon. A siker nem csak a síkok vándorán múlt, az ott lakók kiszámíthatatlan szeszélye is befolyásolta az utazást. Általában áldozatot kellett bemutatni... de néha az sem volt elég...

A kelmebolttal átellenes háztetőn sorra léptek ki a kémény árnyékából a toroniak. A kilenc emberből csak heten érkeztek meg, a *primor* is beleértve. Ő már más szinten volt, számára nem okozott nehézséget az átjutás. Már nem „csak” használta az árnyakat, ő szinte eggyé vált velük, benne voltak a csontjaiban, a vérében, a gondolataiban.

Ruházatát és fegyvereit körbeölelték, ősi erővel itatták át, megvédték és erősítették, jutalmul a hosszú éves áldozatoknak, amit a *primor* sose mulasztott el. A *sycarrok* szótlánul húzódtak vissza az alkonyati fény elől, nem akartak idő előtt lelepleződni.

„Vadászok! Az Urunk parancsára meg kell ölnünk mindenkit. Lelküket pedig zárjátok be a Kőbe. Miután elvégeztük a feladatot, együtt visszatérünk megdicsőülve, bosszút állva megbecstelenített társainkon! Várjatok a támadással a jelemre!”

Az utasítások Szellemyelven hangzottak el, gondolati úton terjedtek a toroniak között. Kevés ennél hatékonyabb csapat tapodta Ynev földjét, esélye sem lesz a felhajtónak!

Az esti zárásra készülő kereskedők zaja, az utcán hangoskodó emberek, és a zúgó tengeri szél elnyomva a vadászok alig érzékelhető hangjait is. Nem is sejtette senki, hogy milyen veszély fenyegeti Gerardnak, a kelmekereskedőnek otthonát.

Gerard háza szép tágas épület volt. Háromemeletes magasságával, szépen faragott ablakrámaival mindig is irigység tárgyává tette őt kereskedő társai szemében. A lemenő nap gyengéd sugarai vörösen világították be a házat, mintegy óvóan ölelve körül, még mielőtt egy éjszaka erejéig el nem borítja a sötétség.

Ugyan Gerard otthona tágas volt, mégis a pincében lévő titkos tárgyalóba tessékelt be vendégeit. A szobába csak egy szem folyosó vezetett, így nehéz volt észrevétlenül megközelíteni. A fény néhány igen szűk, rejtett ablakból szivárgott be a terembe, kiegészítve az ott lobogó lámpások világítását. Az összegyűltek csendben várták az expedíció megbízóját, hogy a végső utasításokat kiadhassa. Mindenki kíváncsi volt a rejtélyes idegenre, na meg persze senki sem akart veszélyes vállalkozásba vágni úgy, hogy fogalmuk sincsen, kiért viszik vásárra a bőrüket. A felajánlott pénz ugyan szép summa volt... de magában sosem volt elég: néhány kalandozó többre tartotta a becsületet és az adott szót.

A szobában nem voltak sokan, de mindegyikük világlátott ember hírében állt. Tapasztalt kalandozók vették körbe Gerardot, de ennek ellenére képtelen volt kivenni fejéből a tegnapi történeteket. Minekután a két szemével látta, mit műveltek a toroniak a sikátorban, nem tudta véka alá rejteni félelmét.

Ezzel a többiek is hasonlóképpen voltak. Egyfajta ösztönös nyugtalanság lett úrrá a szobában lévőkön, a két megtermett harcos nyugtalanul járkált a szobában, kezükben robosztus fegyvereikkel. A csapat bárdja cseppet sem volt zenélő kedvében, vidám természetét meghazudtolva, csak időnként pendített egyet kézi lantját a sarokban ülve. A csapat vezére egy aranyhajú, bőrruhás nő volt. Tahliának hívták, avagy a másik nevén, a Nyugat Vadásza volt. Kezében szépen megmunkált, hosszúkás íj feküdt, derekán ezüstös töröket viselt. Égszínkéék szemei, csodaszép arca, karcsú alakja bátran hirdette kilétét, egy elf íjász volt. Idegességét leplezve, a közeledő veszélyt fürkészte: a nyitott ajtón keresztül ki–kinézett a folyosóra. A nyomott hangulaton mit sem javított, hogy a csapat tagjának mondhatta Iguraldot. A férfi hideg nyugalommal, egyfajta közönyös arckifejezéssel iszogatta borát egy karosszékben. Kegyetlen, számító aurája szinte kísértette a jelenlévőket. Gromd a törpe bosszankodva falatozott az asztalnál, időnként szemrehányó pillantásokat küldve Gerard felé... *Miért kellett ezt idehoznod?? Miért pont őt??...* kérdezte Gromd még a találkozó előtt. Haragos arckifejezése minduntalan hivatott volt figyelmeztetni arra, hogy hibát követ el azzal, ha ezt a szörnyeteget elhozza velük az expedícióra. Bő egy fertályórja várták már a megbízót, de az mégsem akart megjelenni.

Szerző: Büki Szabolcs

– Mondjuk le a küldetést! – javasolta a bárd.

– Nem lehet! – válaszolt Gerard – Rengeteg pénzt fizettem a kapitánynak, és már csak ránk vár a kikötő keleti csatornáiban, indulásra készen!

– Az orkban nem lehet megbízni! – morogta az egyik harcos – Különben is, nem vagyunk itt biztonságban. Bajt szimatolok!

– Ne aggódj már annyit!- kiáltotta Gromd hevesen. – A legényeim a legjobbak a városban, és az utcáról őrzik a ház nyugalmát. Ha bárki hívatlan módon jönne ide, azonnal elvágják a torkát!

Gromd mondanivalóját egy széles mosollyal, és egy óriási böffentéssel toldotta meg, bár még ezzel sem tudta megnyugtatni a két harcost.

Ebben a pillanatban Iguard lassan felkelt a karosszékből. Fekete bársonyruháján lassan végigkúsztak a lemenő nap utolsó sugarai, hogy baljós, sötét űrt hagyjanak maguk után a szobában.

- Az embereid már halottak Gromd... és az ellenség felénk tart... nemsokára itt lesznek.

Iguard hangja a rettegés magvait vetette el a társaságban. Lassan feltúrte kabátjának ujjait, felfedve rajta tetoválásait, a sötét mágiával átítatott jeleket, majd halk, lassú kántálásba kezdett.

Tahllia egy nyílveesztőt illesztett íjának húrjára, és felkészülve várta az ellenség támadását a folyosó felől. A harcosok megszokott rutinnal helyezkedtek el a szoba előtt, pajzsukat maguk előtt tartva, fegyverüket készenlétbe helyezve várták az ismeretlent.

Nem is kellett sokáig várakozniuk. A folyosón lévő viharlámpások fénye az egyik pillanatban még teljesen bevilágította a pincét, a másokban már remegve gyengültek meg, öles árnyakat vetve mindenfelé. A sötétség hangtalanul kúszott be a kalandozók közé, árnyékaik mohó táncba kezdtek, kavarogtak a folyosón, a szobában, szinte ünnepelték a közeledő halál győzelmét.

– Gyertek elő mocskok... itt vagyok, küzdjete meg velem! – kiáltotta az egyik harcos, majd mintegy a bátorságát bizonyítva előre lépett és széttárta karjait. Örült módjára kísértette szerencséjét, ami ezúttal cserbenhagyta. A mellette lévő pilács árnyékából egy alak lépett ki, de csak egy pillanatra, átvágta a harcos lábainait, majd eltűnt a semmiben, mintha sose lett volna ott. A bajtársa üvöltve hagyta ott védett pozícióját, és rohant a sérült segítségére. A látvány egyszerre volt ijesztő, és lenyűgöző. A folyosó árnyékai megelevenedve köpték ki magukból a vadászokat, és néhány jól irányzott döfessel hallgattatták el a két kalandozót.

A félelmetes csendet a szobába hasító halálsikoly törte meg. A sarokban várakozó bárdot egy csuklyás férfi ragadta magához a falból kinyúlva, és felhasította annak torkát. Egy pillanattal később másik két vadász vetette rá magát Gerardékra. A szoba sötétjéből ugrottak elő, de már nem tudtak senkit sem meglepni ezzel. Gromd üvöltve rontott rájuk. Halálos táncuk közepette ugyan jó pár végzetes szúrást vittek be neki, mégis szívós, akaratos, törpe módra Gromd magával ragadta egyiküket.

- Megdöglesz te bűdös szarházi! Magammal viszlek, és szolgálom leszel a túlvilágon!- hörögte őrjöngve a törpe. Két kezével ragadta meg a földön elnyúló árnyékok egyikét, és lassan, de kíméletlenül tépte ki belőle az egyik árnyharcost.

Rúnákkal kivert baltájával szétverte áldozatának fejét, harci mámorában még az sem zavarta meg, hogy a toroni társa eközben darabokra vagdosza.

Éles, sivító hang remegtette meg a levegőt, megbénítva mindenkit a házban. A fekete mágia, amit Igurald elszabadított, szinte széttépte a valóságot. Mikor kimondta az utolsó bűvigéket is, a karjaiba ömlő varázserővel rámutatott a szoba falának egy kietlen részére, és az ott lévő árnyékok közül kifordult egy vadász. Felhasadt torokkal, kifacsarodott testtel, vért köhögve, iszonyú kínok közepette szenvedett ki a toroni.

A törpét leszűrő *sycarr* villámgyors mozdulattal vetette rá magát a boszorkánymesterre, de élettelen teste emberi roncsként csapódott a bárd hullájának.

Gerard még sosem látott ekkora mértékű mézszárlást. Az otthonában felvonultatott erők messze meghaladták felfogóképességét. A következő pillanatban a folyosó szinte megcsavarodni látszott, az árnyékok árvízként ömlöttek be a helységbe. A sötétségből egy hóhajú férfi és négy társa lépett ki. Fegyvereiken gonosz füstként csavarodott a mágia, közeledtükre a lámpások fénye rettegve húzódott félre.

- Ennyit azért nekem nem ér az a pénz. Sajnálom barátom, de te már halott vagy!

Igurald szavai jeges marokként téptek bele Gerard szívébe. Egy pillanatra a szánalom és a megbánás jelei látszóttak a boszorkánymester arcán, majd egyszerűen füstté válva kiszivárgott a rejtett ablakok résein. Thallia bátor csatakiáltás közepette több nyilat is eleresztett a közeledő toroniak felé, de azok ártalmatlanul csapódtak a puszta ürességbe. Íját eldobva törei után kapott, de kirántani már nem maradt ideje, összeszabdalva esett össze a primor lábai előtt. Gerard sírva, remegő kézzel vonta ki a kardját. Tudta nem sok esélye van ezekkel szemben, de azért férfiként szeretett volna meghalni. Nem lett volna szabad elvállalnia az expedíció szervezését, hallgatnia kellett volna az ösztöneire, de a hideg eltökéltség, ami eddig is elméjét uralta, bátorsággal töltötte el: *Felesleges könyörögnöm! Nem most fogom feladni, az a pénz megéri a küzdelmet!*

– Ne higgyétek, hogy könnyű ellenfél leszek!- sziszegte a fogai között.

A toroniak vezetője rideg kimérséggel, majdhogynem unottan lépett Gerard elé.

– Te már halott vagy, jól mondta a barátod!

A *primor* csapása gyors volt, Gerard képtelen lett volna hárítani azt. Kardját védekezően maga elé emelve, csukott szemmel várta a halált, ami valahogy még sem akart eljönni érte. Mikor kinyitotta szemeit, érdekes látvány tárult elé. A fejjavadászok mozdulat közben dermedtek meg, mint akik az idő fogságában rekedtek. Az élő szobrokat jobban megnézve ugyan nem voltak teljesen mozdulatlanok, de rendkívül lassúvá váltak. Ezzel azonban nem volt vége, akadt még furcsaság bőven. A terem sarkában egy elegáns ruhájú férfi jelent meg. Őszes szakállával, hamiskás félmosolyával nagyon is hasonlított a megbízóra. Valahogy mégsem volt ugyanaz: bíbor palástjával, jól szabott ruhájában sokkal fenségesebb látványt nyújtott. Jobb kezében egy göcsörtös botot tartott maga elé, melynek csúcsában egy öklömnyi drágakő világított szikrázva. Balja izzó rúnákat rajzolt a levegőbe, mely lassan örvénylett a férfi körül. A következő pillanatban a folyosó túlfelén szinte a semmiből tűnt fel a lovag, majd kardot rántva lerohanta a fejjavadászokat.

A *primor* a megfelelő pillanatot választotta a támadásra. Meg kellett várni az alkalmas időt, hogy a környezet az ő harcmódorukat szolgálja. Ugyanakkor nem késlekedhettek sokáig, a végén még elmenekülhet a felhajtó az embereivel együtt.

Az alkonyati nap utolsó sugarai elhagyták a horizontot, sötét hallgatásba taszítva a kereskedő otthonát. „*Támadás! De csak óvatosan, nem tudjuk pontosan, mivel is állunk szemben!*”- adta ki a parancsot. A *sycarrok* egymás után merültek el a tető árnyékai között, és léptek ki az utcán a ház mellett.

A környéken ólálkodó álcázott örök nem voltak ellenfelek nekik, hangtalanul estek össze a meglepetésszerű, halálos csapásoktól. Pár pillanattal később a vadászok már a házban voltak, és lépésről lépésre derítették fel a szobákat.

Az Első büszke tekintettel nézte végig az eseményeket... ezek az Ő emberei... Toron elit katonái. Hangtalanul követte őket, és a gondolatok szárnyán adta ki utasításait.

– „*Megtaláltátok őket?*”

– „*Az emeletet átkutattuk primor, ott nincsenek*” – jelentett az egyik vadász.

– „*Én találtam egy rejtett folyosót a pincében!*” – mondta egy másik.

– „*Mindenki lefelé!*” - adta ki az utasítást az Első – „*Végezzetek velük!*”

A csendes ház megtelt a küzdelem hangjaival. Időnként felhangzott pár jajkiáltás, egy-két dühös ordítás, de nem jelenthetett gondot semmi sem a *sycarrok*nak. Eljött azonban az a pillanat is, amikor már a *primor* sem hagyhatta szó nélkül küzdeni az embereit. Három elit katonájának halálára, neki is ki kellett vennie a részét a küzdelemből. A sötétséget meglövegolvá alámerült az árnyékokban, és megmaradt harcosaival megtámadta a rejtett szobát. Annak ajtajában egy aranyhajú nő állt, és egy szempillantás alatt fél tucat nyílveszőt engedett el feléjük. Az Első szánakozó mosollyal a száján tért ki a lövések elől, és mire a nő észbe kapva a varázstörei után nyúlt volna, a *primor* már le is kaszabolta. Cseppet sem szánta a kalandozókat: *a gyengéknek pusztulniuk kell! Ugyanakkor Toron ellenségei sosem érdemelnek kegyelmet!*

A felhajtó szánalmas remegés és félelem közepette még háritásra emelte a kardját... feleslegesen. A halálos csapás már úton volt, mikor az Első ráébredt, hogy vesztek. Az érzékei figyelmeztették, hogy bajban vannak, de már az Idő szánalmas lassúsággal telt körülöttük. A felhajtó értetlenül, de villámgyorsan forgolódott, a szoba sarkában pedig egy varázsló jelent meg hirtelen.

A *primor* ismerte saját képességeit, és megvolt a hatalma ahhoz, hogy kiszabaduljon a mágia karmaiból, de időre lett volna szüksége. Abból pedig éppen neki volt a legkevesebb. Embereinek még ennyi esélye sem volt. A semmiből hirtelen támadó páncélos lovag követhetetlen gyorsasággal pusztította el őket. Az Első tisztában volt azzal, hogy most meghalnak, így az egyetlen lehetőséget használta arra, hogy valami jót is kihozasson a helyzetből. Erőt véve magán egy ősi rítus szavait idézte fel elméjében, lelkét árnyá változtatva elhagyta testét, hogy a látottak hírét elvihesse urának.

Az Én választásom lesz, hogy mikor és hogyan halok meg! Szolgállok, amíg élek!

Gerard zavart félelemben nézte végig, ahogyan a lovag egyesével végez a toroni vadászokkal. Gyors és pontos vágásokkal intézte el őket, a vezetőjüket hagyva utoljára. A végzetes csapás előtt egy tiszteletet adó bólintással jutalmazta ellenfelét, majd lefejezte azt.

Ebben a pillanatban a szobába visszatért a fény, a lámpások ereje meghódította a termet és az utolsó szegletét is bevilágította. Holttestek voltak mindenfelé: kalandozóké, orvgyilkosoké és barátoké egyaránt. Gerard nem tudott tovább uralkodni magán, könnyekkel küszködve borult le Gromd élettelen teste mellé, megsiratva öreg bajtársát.

– Londarrion mágiszter vagyok barátom. Ugye megismersz? Sajnálom a történeteket, de örülök, hogy te épségben vészelted át a megpróbáltatásokat.

A varázsló hangja cseppet sem volt barátságos, inkább egyfajta vidám gyakorlatiasság hangzott ki belőle.

– Szükség volt minderre *luminare*?? - A lovag, szánakozó és fájdalmas arckifejezése többet mondott minden szónál. A vén harcos egyáltalán nem értett egyet a varázsló módszereivel, és nem rejtette véka alá véleményét.

– Ha hamarabb közbeléptél volna, akkor nem lett volna ennyi áldozat!!! – kiáltotta szemrehányóan. A felesleges áldozatok felett érzett haragja szemmel látható volt.

– Akkor léptem közbe, amikor annak eljött az ideje! Ha korábban cselekszem, észrevettek volna minket, és rajtaveszünk! – a közöny csakúgy süttött Londarrion hangjából. A varázslót mit sem érdekelték holmi emberek bajai.

– Ugyanakkor nem tudom, milyen jogon vonsz felelősségre! Te a Vigyázók Rendjének egy tagja vagy, feladatod, hogy szolgálj engem az utamon! Tégy hát eszerint!

– Igen is *luminare*!

– A hajó készen áll már az útra?

– Igen, a kikötő nyugati fertályán várakozik. A Fehér Sellő az!

– Rendben van, kiváló! Fizesd ki ezt az urat Kronus! – mutatott a varázsló egy selyemmel letakart pénzes ládikára.

– Add át neki te magad *luminare*! TE alkudtál meg vele... és a bűbajt is vedd le róla! Nem kellett volna ezt tenni szerencsétlennel!

– Óó a bűbáj! – eszmélt fel szórakozottan a mágiszter. – Persze, hogy leveszem, bár a stílusodról Kronus még elbeszélgetnék veled.

A loagnak nem volt kedve végignézni a kialakuló színjátékot, sarkon fordult és kiment a szobából. A még mindig ámuldozó Gerardhoz lassan odalépett a varázsló. Gyors mozdulattal egy rúnát írt a levegőbe, majd megérintette Gerard homlokát.

– Ott a fizetséged jóember! Ügyes voltál, hasznodat tudtam venni! Vigyázz magadra, és további szép estét!

A mágiszter kellemes modorban beszélt. Az emberi kapcsolatokhoz nem értve inkább mosollyal leplezte magát, majd a pénzt átadva kísértelt az ajtón.

Gerard a gondolataiba merülve kutatta az események értelmét. Az átadott pénzt látva elfogta a keserű düh, a kétségbeesés és az undor. Barátainak halála, a veszély, amit a családja fejére hozott... mindez egy rakás aranyért cserébe, a legrosszabb üzlet volt, amit csak köthetett. Volt az a pénz amiért elvállalta, még is visszacsínálta volna az egészet.

Szerző: Büki Szabolcs

Az árnyjátékok művelői nem mindig viszik sikerre mutatványaikat. Trükkjeiket egy idő után kiismerik a nézők, az illúziók megfakulnak, és hangulatukat veszítik. De a jó mester mindig kitalál valami újat. Lecseréli régi műsorát, új figurákkal bővíti a mutatványt. A régi árnyakra, mikor már nincs szükség rájuk, az örök feledés vár. Feladatukat bevégezvén, a mesternek már nincsen dolga velük, a semmi martalékai lesznek. Ők az egyedüli vesztesei a varázslatnak.